

Sygnatura akt II Cz 474/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marian Raszewski

Sędziowie: SSO. Barbara Mokras

SSO. Wojciech Vogt – spr.

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko pozwanemu M. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od zarządzenia Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym w Krotoszynie z dnia 19 lutego 2016 r., sygn.. akt I Nc 122/16

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie

Barbara Mokras Wojciech Vogt Marian Raszewski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Sąd Rejonowy wKrotoszynie zwrócił powodowi pozew uznając, że nie był on należycie opłacony. Pełnomocnik powoda uiścił opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.000,00 zł na podstawie art. 13 ust 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005/167/1398) w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych. Jednak w niniejszej sprawie – zdaniem Sądu Rejonowego – czynność nie była wykonywana przez bank lecz inny podmiot, a w stosunku do niego wyżej wskazany przywilej nie ma zastosowania. Dlatego też opłata od pozwu wynosiła 5% wartości przedmiotu sporu, której powód nie uiścił. Należało więc wydać zarządzenie o zwrocie pozwu.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia złożył powód zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez przyjęcie, że powód powinien uiścić opłatę większą niż 1000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 13.1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zażalenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł.

Przepis ten wyraźnie więc przewiduje podział spraw cywilnych na roszczenia wynikające z czynności bankowych i inne roszczenia. Kryterium podziału roszczeń ma wyraźnie charakter przedmiotowy. Mówi bowiem o przedmiocie powstania zobowiązania odwołując się do źródła powstania zobowiązania i precyzując, że źródłem tym ma być czynność bankowa. W niniejszej sprawie źródłem zobowiązania pozwanego jest umowa kredytu bankowego zawarta z pierwotnym wierzycielem, którym był bank. Nie ulega więc wątpliwości, że roszczenie powoda jest roszczeniem wynikającym z czynności bankowych i powód nie miał obowiązku płacić wyższej opłaty niż 1000 zł.

Należy podkreślić, że przepis ten przewiduje niższą opłatę sądową nie z uwagi na interes banku ani nabywców bankowych wierzytelności ale z uwagi na interes dłużnika banku. Ten ostatni bowiem, gdy powód występuje z zasadnym roszczeniem przeciwko niemu, będzie finalnie ponosił koszty tej opłaty. Celem zminimalizowania tych kosztów ustawodawca wprowadził niższą opłatę. Stosując kryterium podmiotowe ustawodawca nie osiągnąłby podstawowego celu. .

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zgodnie z art. 386 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzec jak w sentencji.

Wojciech Vogt Marian Raszewski Barbara Mokras